

Zulte

Een brug terug, terug een brug

25 juni 2011

Het bed zakte door het podium. Aanvankelijk had ik helemaal niet door wat er gebeurde. Ik stond te wachten in de coulissen om mijn deeltje bij te dragen aan het lachsucces *De Paradijsvogels*. Ik zag helemaal niets van het gebeuren maar ik hoorde een luid gekraak en gelach van het publiek op een ogenblik dat niet om een lach vroeg. Eén van de hoofdrolspelers voelde eveneens een onbedwingbare kriebeling ter hoogte van het middenrif. Het vervormde zijn reплик die van onrust en enige paniek moest getuigen nogal ernstig. Het bleek dat het verhoog waar het bed op stond zo slecht geconstrueerd was dat het plotseling begaf waardoor het bed helemaal scheef ging staan en de nogal massieve Bolle Verbuyck bovenop de eerder schriële Rietje Rans rolde. Merkwaardig genoeg was het bed aan de minst belaste kant door de planken geschoten. Lachen! Amateurtoneel op zijn slechtst.

Prijs in 't paradijs

Het lag nogal voor de hand dat ik aan die gebeurtenis dacht bij het lezen van de aankondiging van de wandeling in Zulte: 4^e *Gaston Martens Mars*. Die Gaston was namelijk de auteur van het eerder genoemde toneelstuk en hij werd in 1883 in Zulte geboren.

Gaston Marie Martens ontpopte zich als auteur van een lange reeks, vooral volkse, toneelstukken. Eigenlijk was hij bierbrouwer maar dat was slechts een beroep. Het schrijven zal wel een roeping geweest zijn. Misschien vind je die twee activiteiten nogal ver uiteen liggen maar Martens was wel gewoon aan grote sprongen. Het was namelijk zijn specialiteit als sportman. In het verspringen werd hij vier maal Belgisch kampioen en hij was vijftwintig jaar lang ook nationaal recordhouder. Mens sana in corpore sano. Zoiets...

Het verhaal van „De Paradijsvogels“ begint in café "Den Bonten Os". Bolle en zijn boezemvriend Rietje maken zich op om als Sinterklaas en Nicodemus, zeg maar Zwarte Piet, een toer door het dorp te gaan maken. Bij het verlaten van het café worden ze aangereden door een auto. Ze blijven voor dood achter en ze zweven van de hel naar de hemel. Bij dat laatste station stuurt Sint-Pieter hen terug naar de aarde om hun leven te beteren. Wanneer ze ontwaken uit hun coma besluiten ze zich nog een tijdje dood te houden. Zodat ze te weten kunnen komen wat anderen echt over hen denken.

En toen zakte het bed door het podium.

Denk maar niet te licht over dit volkse stuk uit 1934. Het werd in vele verschillende landen gespeeld. Tot in de Amerika toe. Maar vooral was het zeer succesrijk in de Franse vertaling als *Les Gueux au Paradis*. De hoofdrollen waren dan ook niet van de minste: Raimu en... Fernandel! Ook in eigen land vierde het stuk triomfen. In 1972 werd het gebracht door het Nederlands Toneel Gent. Er kwamen 35.079 mensen kijken, een record. Of dat record ook vijftwintig jaar overeind bleef, zoals het atletiek record, is me niet bekend.

Overigens is Martens niet de enige auteur die met Zulte in verband kan gebracht worden en van wie de pennenvruchten een hoge vlucht hebben genomen. De Nederlandse schrijver Gerard Reve verbleef bijna twee jaar in een verpleeghuis in Zulte. Hij stierf daar op 8 april 2006. Voordien had hij enkele jaren in Machelen gewoond.

Het heeft geen naam... of toch

Ik was nieuwsgierig naar de spotnaam die de inwoners van Zulte zou toegedicht kunnen

zijn. „Zultkoppen“ ligt misschien in het noorden voor de hand maar dat bestaat niet in ons Vlaams taalgebruik. Vroeger, toen de spotnamen werden uitgevonden, al helemaal niet. Het blijkt dat er voor de Zultenaren simpelweg geen spotnaam bestaat. Althans: ik vond er nergens een. Het gaat zelfs nog verder. Ook over de naam van de gemeente an sich bestaat er onenigheid wat betreft de betekenis en de oorsprong ervan. Van de plaatsnaamkundigen die zich op de materie hebben gestort is de uitleg van ene professor Gysseling de meest aanvaardbare en derhalve ook de meest aanvaarde. Hij baseert zijn uitleg op de oudere schrijfwijze *Sulta*. Hetgeen een Germaans verzamelwoord is voor „modderig gebied“. Er is hier in de omgeving nogal wat water te vinden zodat die verklaring wel plausibel is. De natuurlijke grenzen van Zulte en zijn deelgemeenten Olsene en Machelen zijn met name de rivier de Leie, de Gaverbeek, de Zaubeeek, de Olsenebeek en de Tichelenbeek.

Er is sprake van Lake

Het omwalde Kasteel te Lake

Onderweg had ik al een paar keer wat verwaarloosde wegwijzers gezien die het Kasteel te Lake vernoemden. Het geviel zo dat het traject van de wandeling inderdaad langs dit stuk vastgoed liep.

Het kasteel werd gebouwd in 1748. Maar al veel vroeger, vermoedelijk in de 13^e eeuw reeds, moet hier een omwald en versterkt kasteel gestaan hebben. Versterkt is het kasteel sinds zijn meest recente bouw niet meer, omwald nog wel. Vroeger stond het kasteel in verbinding met het centrum van Zulte langs de Lim-

nanderdreef. Sinds de Leie werd rechtgetrokken tot het Leiekanaal in de jaren zeventig van vorige eeuw, is dat echter niet meer het geval. De nieuwe waterloop knipt de dreef in twee stukken. Hierdoor ligt Kasteel Te Lake nu geïsoleerd van het dorp. Het classicistische bouwwerk stond vele jaren leeg en het was erg vervallen. Tot het in 1990 werd gerestaureerd.

Traagzaam vlieden de wateren

De Leie vormt zowel de gemeentegrens van Zulte als de provinciegrens met West-Vlaanderen. Wel kronkelde de rivier zich hier voorheen in ontelbaar vele bochten en meanders door het landschap. Daar is echter, ter wille van de scheepvaart en de economische belangen, wat aan gedaan. Vele van die oude meanders werden afgesneden en de waterloop is nu nagenoeg kaarsrecht over vele, vele kilometers. De negatieve gevolgen van dat recht-trekken zijn echter overal langs dit traject te zien: de oevers kalven alarmerend af! Op vele plaatsen werden de oevers versterkt met betonnen platen maar zelfs die glijden zo te zien hier en daar zoetjesaan in het water. Of er zijn rijen houten palen geheid, dicht tegen elkaar. Die moeten ervoor zorgen dat de boeg- en hekgolven van de schepen afgeremd worden zodat hun ondermijnend gedrag zich niet al te erg meer kan uitwerken.

De oude kronkels liggen daar ondertussen sinds de jaren zeventig van vorige eeuw maar wat te liggen en de natuur kreeg grotendeels haar kans. Dat maakt die oude Leie-armen nu dikwijls heel bijzonder. Te zien aan de riante woongelegenheden die op de oevers ervan staan, zijn er wel meer die dat kunnen waarderen.

Ik ken de Leie als een trage rivier waarin nauwelijks iets van stroming is te onderscheiden. Dat komt allicht door het geringe verval dat er bestaat tussen de bron in het Noord-Franse

Een stukje oude Leiemeander

Lisbourg en de monding in de Schelde te Gent. Het is die eigenschap gecombineerd met de samenstelling van het water die deze rivier destijds een grote economische betekenis gaven. Dat kwam door de vlaseelt. Het water van de Leie is namelijk arm aan kalk en ijzer en daardoor was het zeer geschikt voor het roten van het vlas. Een van de bewerkingen die nodig was om van de houtachtige bestanddelen van de vlasstengels af te raken en uiteindelijk alleen de vezels over te houden. De rivier dankt haar vroegere bijnaam van *Golden River* aan die activiteit. Het water kleurde namelijk goudkleurig en bovendien werd er zo uit de rivier goud gepuurd door de handel in het gewaardeerde vlas en de produkten die ermee geweven werden. Het werd echter al te erg en reeds in 1943 werd de vlasindustrie in het Leie-stroomgebied volledig verboden. Het stonk er zo aanstootgevend dat het voor geen enkel levend wezen, in of buiten het water, nog te harden was.

Er is nauwelijks enig scheepsverkeer te zien op deze rivier. Tenminste toch niet op de stukken die ik ervan heb gezien. Maar elders, in en rond de stad Kortrijk, schijnt dat sinds kort wel anders te zijn. Of het is in ieder geval de bedoeling dat het anders wordt en dat de Leie weer een stem krijgt in het economische kapittel. Er wordt daar bij Kortrijk duchtig gewerkt. De Leie wordt er nog meer rechtgetrokken, verbreed en dieper uitgegraven. Deze werken moeten de Leie bevaarbaar maken tot Harelbeke voor containerschepen en schepen tot 1350 ton. Er is daarbij voorlopig nog geen sprake van het onder water zetten van polders. In West-Vlaanderen zijn ze nog net niet zo gek.

Oesje

Het traject van de wandeling ging dus meermaals dwars over het water. Gelukkig konden we bruggen gebruiken om die oversteek te maken. En die zijn er, zo te zien, talrijk. Een beetje allemaal hetzelfde. Alsof een architect ergens een blik bruggen heeft opengetrokken. Er is zelfs een brug die niet over water loopt. Maar die heeft dan ook een bijzondere

Het lelijke Maïskot met de nog zichtbare kogelinslagen

Op deze plaats in Oeselgem liep vroeger de Leie. Dit gedenkteken geeft dat weer.

geschiedenis.

De eerste halte op mijn tocht was Oeselgem.

Dat is een dorp in West-Vlaanderen en het is een deelgemeente van Dentergem.

Er is hier nogal wat gevochten destijds. Zowel in een ver als in een meer recent verleden.

In 1452 stonden hier de Gentenaars tegenover de Bourgondiërs met de bedoeling mekaar zoveel mogelijk schade toe te brengen. In Gent vertrouwde men die gasten uit Bourgondië terecht niet al te erg. Om hun positie te versterken werden de steden rond Gent door de Gentenaars ingenomen en bezet. Als reactie hierop richtten de Bourgondiërs in Oeselgem een militair kamp op. Aan de oevers van de Leie. Ze probeerden zo de bevoorrading van Gent onmogelijk te maken. Vanzelfsprekend lieten de Gentenaars dat niet over hun kant gaan en dus kwam het op vechten aan. Dat gevecht staat thans in de geschiedenisboekjes als de *Slag bij Oeselgem*.

In de Eerste Wereldoorlog was het ook raak. De Leie was immers van groot strategisch belang en dus werd dat op bloedige wijze betwist.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was er nog eens bonje in Zulte en Oeselgem. In de *Slag aan de Leie*. De wandeling leidde langs een, naar mijn mening, lelijk gebouw dat in de diepte naast een brug stond. In de gevel waren talrijke putten van onderscheiden grootte te zien. Wat het uiterlijk nog minder ten goede kwam. Maar... dat alles heeft wel degelijk een betekenis die men wil bewaren. Het gebouw was het zogenaamde *Maïskot*. Het werd oorspronkelijk gebouwd als graanopslagplaats voor de brouwerij *Anglo Belge* te Zulte. Tijdens de

oorlog werd de nabijgelegen brug over de Leie dynamiteerd en de brokstukken die in het rond vlogen troffen dus ook de maïssilo. Bovendien werd het gebouw ook nog beschoten. De gaten in de gevel zijn bewaard gebleven als een soort oorlogsmonument. Vandaar ook de naam „*Kogelhuis*“. Jarenlang stond het gebouw te verkommeren. Totdat iemand op het idee kwam om het inwendig te verbouwen tot loften.

De brug die vlakbij het Maïskot ligt wordt de *Vierfrontenbrug* genoemd. Dat is uiteraard geen toeval. Deze brug speelde een belangrijke rol in zowel de Eerste als de Tweede

Wereldoorlog. Er is nogal om gevochten, vanop verschillende fronten. Vandaar de naam. Nogal raar is dat de brug er überhaupt nog is. De Leie ligt daar namelijk niet meer. Noch enig andere waterloop. Bij het rechte trekken van de Leie werd dit stuk van de oude rivier opgevuld.

De kerk in het midden houden

Olsene is een deelgemeente van Zulte. De plaats werd al vermeld in 814 als Olsne in het *Liber Traditionum* van de Sint-Pietersabdij van Gent. Het dorp ligt nu niet meer waar het gelegen heeft. Aanvankelijk lag het dorpscentrum met de kerk dicht bij een bocht in de Leie. In de 19^e eeuw kreeg het transport langs de weg meer betekenis en dus kwamen er nieuwe verkeerswegen. Zoals de steenweg van Kortrijk naar Deinze. Hetgeen nu de N43 is. Er kwam ook een spoorlijn tussen dezelfde steden. Men pakte het dorpscentrum van Olsene op en vleide het voorzichtig een eind verder weer neer. Meer naar de windstreek waar de Wijzen vandaan kwamen: het oosten. Dat had niets met die Wijzen te maken maar zo lag dat centrum dicht bij de nieuwe verkeersaders. De oude kerk werd gesloopt in 1880 nadat de nieuwe reeds was gebouwd. Er had dus niemand een reden om de zondagsplicht te verzuimen.

In Olsene was een kantmuseum. Was... want het sloot in 2007 de deuren. Het hoofdthema was daar *naaldkantwerk* (in tegenstelling tot *kloskant*) met als bijzonderheid het project „Kunst in Kant“. Dat laatste bestaat nog steeds.

Olsene heeft een kasteel. Niet bepaald een kleintje maar toch heb ik er maar een heel klein stukje van gezien. Dat kwam omdat de wandelroute bij de toegang tot het kasteel afboog naar een lange dreef. Die, stel ik me voor, ook nog tot het kasteel heeft behoord. Oorspronkelijk stond op dezelfde plaats het Hof Ter Wallen, dat terugging tot het einde van de 11^e eeuw. De naam is nog overgebleven. Recent dacht de eigenaar een ondergrondse parking aan te leggen. Daarbij werd er gestoten op het verre verleden van het kasteel. Dus moest er een archeologisch onderzoek worden uitgevoerd. Het belangrijkste doel daarbij was te situeren en te registreren waar het vorige kasteel precies heeft gestaan. De archeologen van het onderzoeksbureau Examino cvba zijn daar dus nu aan het werk met kwast en schepje om het verleden voorzichtig af te stoffen.

Het huidige kasteel werd in 1854 in Vlaams neo-renaïssancestijl herbouwd door baron en barones Polydore Piers de Raveschoot-Surmout de Volsberghe. Een hele hap om op het belastingformulier in te vullen. Het stippellijntje zal wel te kort zijn. Ontwerper was de bekende Gentse architect Louis Minard. Jawel, die van de Minardschouwburg in Gent. Het vierkante bouwwerk heeft symmetrisch opgebouwde gevels tussen vier zeshoekige torentjes. Die torentjes zijn, behalve de toegangspoort, het enige wat ik van het kasteel heb gezien. Ik geef hierna dus maar weer wat ik er op het internet kon over vinden.

Het kasteel is midden in het water gebouwd en heeft aan de voorzijde een mooie stenen brug. Het geheel staat binnen een omwalling. Daar zijn dan een neerhof met paardenstallen en hondenkennel, een ommuurde moestuin, een ijskelder en een prachtig park te vinden. Sinds kort is het kasteel samen met de omgeving beschermd. Spijtig genoeg is het niet toegankelijk voor het publiek. Waarbij ik me afvraag waarom er dan een ondergrondse parking moet komen.

't Is geklonken

Vanuit de rust- en controlepost in Machelen was een lus uitgezet die hoofdzakelijk bedoeld was om de wandelafstand vol te maken. Veel was er op dit stuk van het traject niet te beleven. Al was het wel zo dat er toch één merkwaardige constructie op mijn weg lag. Een spoorwegbrug die over een oude, dode arm van de Leie lag. Ik moest er wel voor naar Grammene, aan de overkant van de rivier en de provinciegrens.

Het is niet vanzelfsprekend dat deze *vierendeelbrug* hier nog ligt. In tegenstelling met wat ik dacht moet je dat „vierendeel“ niet met een hoofdletter schrijven. Het is namelijk een constructieprincipe voor stalen vakwerkbruggen. Al is het dan naar zijn uitvinder genoemd. Deze bruggen hebben een zogenaamd vierendeelvakwerk of vierendeelligger. De onder-

De geklonken spoorwegbrug in Grammene

En zo wordt ze nu genoemd

en bovenrand zijn buigvast verbonden door verticale stijlen. De gebruikelijke diagonale verbindingen zijn er niet. Het principe van het vierendeelvakwerk werd in 1896 door de Belg Arthur Vierendeel ontwikkeld.

De NMBS wilde in de jaren negentig van vorige eeuw deze brug in Grammene vervangen. Ze was namelijk eigenlijk te laag om alle nodige elektrische leidingen met manieren te kunnen installeren. Daar was lang niet iedereen het mee eens. Vooral Laurent Vanhaesebroeck niet. Die weerde zich destijds als een duivel in een wijwatervat om de historische brug te behouden. Dat lukte en zodoende is de brug nu naar Laurent de *Lorenzobrug* genoemd. De brugconstructie wordt beschouwd als een indrukwekkend staaltje van industriële archeologie en ze is qua constructiekenmerken familie van de Eiffeltoren. Omdat ze is opgebouwd uit afzonderlijke stalen profielen die met meer dan 80.000 gloeiende klinknagels aan elkaar geklonken werden. Ondertussen heeft die brug een wat kwalijke reputatie gekregen. Toen ze in 2002 werd gezandstraald om opnieuw geschilderd te worden, werd een werknemer geëlektrocuteerd door de laaghangende leidingen. Nog niet zo lang geleden voelde iemand in een zotte bui zich geroepen om op de brug te klimmen. Hij verloor het evenwicht en trachtte zich te redden door naar een hoogspanningsleiding te grijpen. Het lijfelijke contact met een spanning van 3000 Volt overleef je doorgaans niet. Ook in dit geval niet.

Levende en dode helden

Je kan de kerk van Machelen-aan-de-

Leie niet verwisselen met die van een ander dorp. De bol die bovenaan de torenspits prijkt is daarvoor te onmiskenbaar. Ook in een ander opzicht is deze tempel bijzonder want hij is gewijd aan drie heiligen: de Heilige Michiel, Cornelius en Ghislenus. Geen idee waar die gasten precies goed voor zijn maar het ziet er naar uit dat ze zich in Machelen tegen alle eventualiteiten wilden indekken. Zou men angst en ziekte lijden met een heilige meer? Nu ligt of staat die kerk daar wel heel mooi. De dorpskern van Machelen ligt een eind weg van de grote verkeersaders en daardoor is er nog iets van het dorpse karakter bewaard gebleven. Bovendien weerspiegelt de torenspits zich in de Machelse Put. Wat niets anders is dan een oude Leiemeander. De kerk heeft bovendien een monumentale uitstraling en ze valt op doordat er zoveel verschillende bouwstijlen in terug te vinden zijn. Dat komt dan

De kerk van Machelen. Met de niet te miskennen torenspits. Gezien van de overkant van de Machelse Put.

weer omdat in de loop der tijden het gebouw meerdere malen werd aangepast en uitgebreid. De kerk werd in 1979 een beschermd monument. De omgeving van de kerk, de dorpskern en de oude pastorie werden eveneens tot beschermd dorpsgezicht verklaard. De meest bekende inwoner van dit dorp is ongetwijfeld beeldend kunstenaar *Roger ridder Raveel*. Meer nog, hij werd hier geboren. Zijn stijl wordt gekenmerkt door de mengeling van abstract en figuratief schilderen. Zoals ik zelf kon zien integreert hij vaak spiegels in zijn werken. Op die manier wordt de omgeving deel van zijn werk. In 2009 verloor de schilder de toen 96-jarige Zulma, zijn vrouw en muze. Ondertussen is hij opnieuw getrouwd met Marleen De Muer, een lerares uit de basisschool in Lotenhulle. Vermits de man in 1921 geboren is, mag dat enigszins ongewoon heten.

In het dorp is sinds 1999 een museum gevestigd dat geheel aan de kunstwerken van Raveel is gewijd.

Totaal onverwacht werd ik bij mijn doortocht in Machelen geconfronteerd met een kunstwerk dat niet van Raveel alleen afkomstig was. Al had hij er wel wat mee te maken. Het was op een stemmig pleintje neergezet en strekte een mij onbekend wielrenner tot eer. De in 2001 overleden Frans De Mulder. Iemand die kort maar tamelijk hevig moet geheerst hebben in de wielerpelotons. Tussen 1959 en 1963 met name. Zijn mooiste overwinning was de eindzege in de Ronde van Spanje van 1960. Ook werd hij dat jaar Belgisch kampioen op de weg. Vijftig jaar na zijn eindzege in de Ronde van Spanje heeft wielrenner Frans De Mulder dit gedenkteken in het centrum van Machelen gekregen. Een initiatief van Marc Devlieger en een realisatie van zoon Alain De Mulder. Met bovendien een persoonlijke toets van Roger Raveel. Er staat ook het volgende gedicht te lezen:

Het gedenkteken voor Frans De Mulder, wielerkampioen

Het oorlogsgedenkteken in Machelen

oorlogsmonument en een vrijheidsboom ter nagedachtenis van de gesneuvelde dorpelelingen. Merkwaardig genoeg is het niet een van die beelden die me iedere keer nogal bombastisch overkomen. Met een dapper soldaat in een heroïsche houding. Of wenende engelen. Of een militair die decoratief ligt te sterven. Het is hier een vrij sobere figuur die opzij kijkt. Ik heb zo het donkerbruine vermoeden dat dit beeld een ander, ouder exemplaar vervangt en dat het daardoor zo „modern“ oogt.

Kollergang

Tegenover het pleintje met (alweer) een kunstwerk van Raveel dat *De Nieuwe Visie* heet is ook de romp van een molen te zien. Wat er rond staat ziet er allemaal behoorlijk vervalLEN en gevaarlijk bouwvallig uit. Maar de romp zelf staat nog steeds fier overeind. En dat al sinds 1838. Toen werd deze molen gebouwd. Het was oorspronkelijk een graanwindmo-

*Vlak of omhoog
Vuelta of Vlaamse wegen
Niets hield hem tegen
Hij martelde de pedalen
Tot hij vloog*

Van een zekere R. J. Waarbij ik nog even dacht dat het maar goed was dat dit niet door J. R. gepleegd was. Maar wie blijkt er nu achter die initialen te schuilen? Roland Jooris! Mijn vroegere leraar Nederlands. Wel, wel... Nu ja, de man is de fiets ook niet ongenegen dus dat spoor wel. Bovendien kenden Raveel en Jooris elkaar al persoonlijk toen hij mij en mijn lotgenoten nog spelling en spraakkunst trachtte bij te brengen. Of hij ons introduceerde in de Griekse en Romeinse mythologie. Iets waarvoor ik hem ook nog steeds dankbaar ben.

Er zijn in Machelen en omstreken opvallend veel wegen en straten die de naam dragen van één of ander regiment of compagnie of peloton of hoe die militaire clubjes verder ook heten. Dat heeft uiteraard alweer te maken met de gevechten die hier gewoed hebben in de beide wereldoorlogen. In Machelen ligt zelfs één van de twee Franse militaire kerkhoven die in Vlaanderen te vinden zijn. Tijdens gevechten aan de Leie vielen hier ongeveer 600 Franse militairen. Zij werden met 700 elders gesneuvelde landgenoten hier bijeengebracht. Nadat een groot deel van hen was gerepatriëerd, werd dit de militaire begraafplaats voor Franse en Noord-Afrikaanse soldaten die na de bevrijding van Roeselare op 14 oktober 1918 nog zijn gevallen en die elders in Vlaanderen waren begraven.

Tegenover het gedenkteken voor Frans De Mulder staan in de Dorpsstraat een

Hostens molen in Machelen

len, later werd hij gebruikt voor het winnen van olie. De naam werd ontleend aan de bouwer ervan, Livien Hoste. Na veel getouwtrek raakte de molen in 1999 uiteindelijk toch wettelijk beschermd als monument. Die bescherming omvat de molenromp en de nog aanwezige kollergang. Dat laatste is de naam van een maalwerk bestaande uit een horizontale plaat waarover twee zware, korte, in elkaars verlengde geplaatste walsen lopen.

Lopen? Tja, dat had ik bij mijn aankomst in Zulte met ruim 37 kilometer al voldoende gedaan. Op naar huis en het toetsenbord.

Wandelaria

De bewegwijzering was minimaal. Op het onvoldoende af. Maar de medewerkers onderweg waren bijna zonder uitzondering vriendelijk. Er kon gemakkelijk een glimlach af. En dat maakte veel goed.

Verder waren er omstandigheden waarop de inrichters niet de minste vat hadden. Het weer, bijvoorbeeld. Het regende van om vijf tot elf uur. Dat er onderweg een keer met de pijltjes geknoeid was door mensen die op leedvermaak uit waren, ach, daar is ook geen kruid tegen gewassen.

De aangegeven afstand van 33 kilometer klopte te velde van geen kanten. Ik heb meer dan 37 kilometer gelopen. Afstand gemeten met een elastisch meetlint misschien.

De Leiestreek heeft me al een paar keer teleurgesteld en dat was nu nauwelijks anders. Mijn eigen interpretatie, let wel. Iemand anders vindt het daar misschien juist hemels. Of duivels... interessant.

UBI MEL IBI FEL

© 2011 Michel Christiaens